

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **P. V. H.,** zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 193/20, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2002 č. j. OAM-2624/VL-10-C10-2002, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. 15 Az 468/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2004 č. j. 15 Az 468/2003 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 7. 4. 2004 č. j. 15 Az 468/2003 – 19 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2002 č.j. OAM-2624/VL-10-C10-2002, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní právní a skutková zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z obsahu správního spisu ve věci je zcela zřejmé, že žalobce v celém průběhu správního řízení jednoznačně uváděl jako důvody pro udělení azylu důvody ekonomické. Podle názoru soudu nebyly tedy shledány důvody k udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, žalovaný správní orgán na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, včetně posouzení zpráv a informací o situaci ve Vietnamu, které

uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zákonným způsobem rozhodl o neudělení azylu. Krajský soud dále uvedl, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu a žalovaný správní orgán se také náležitě zabýval udělením azylu dle § 14 téhož zákona.

Proti citovanému rozsudku v Ústí nad Labem podal žalobce včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dle názoru stěžovatele se krajský soud nesprávně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného správního orgánu o neudělení azylu stěžovateli a zejména nesprávně konstatoval, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a věc náležitě právně posoudil. Stěžovatel se domnívá, že již v žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, případně, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, také uvedl, že ve Vietnamu obecně lidská práva dodržována nejsou. Stěžovatel připouští, že měl ve vlasti také existenční problémy, avšak neoznačil tyto jako hlavní důvod žádosti o azyl. Stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 18. 5. 2002 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že vlast opustil z ekonomických důvodů, nemohl najít zaměstnání a nemohl se uživit, proto se rozhodl odjet za prací do České republiky. Stěžovatel také uvedl, že není a nikdy nebyl členem politické strany ani jiné organizace, v případě návratu do vlasti se ničeho neobával, ale vrátit se nechtěl. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 7. 10. 2002 stěžovatel popsal cestu z Vietnamu do České republiky a podrobněji vylíčil své ekonomické problémy, kdy mimo jiné uvedl, že ve Vietnamu nemohl nalézt zaměstnání ač se o to snažil, o pomoc se na nikoho neobracel. Stěžovatel přisvědčil, že jiné než ekonomické potíže ve vlasti neměl, neměl ani problémy s policií nebo jinými státními orgány, ani se aktivně neúčastnil politického života, a o azyl žádá z důvodu legalizace pobytu v České republice.

Součástí správního spisu je také část Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2001 ve Vietnamu Ministerstva zahraničí Spojených států ze dne 4. 3. 2002.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel označil jako důvod jejího podání ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a věc náležitě právně posoudil, když on již v žádosti o azyl uváděl skutečnosti svědčí pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud má za to, že v rámci řízení o udělení azylu provedl žalovaný řádné dokazování, když si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v protokolu k této žádosti a z dokumentu Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2001 ve Vietnamu Ministerstva zahraničí Spojených států. Na základě opatřených podkladů zjistil žalovaný přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Po posouzení situace v zemi původu stěžovatele a především s přihlédnutím k uváděným skutečnostem nevyšlo najevo, že by stěžovatel byl ve vlasti pronásledován nebo mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Ze skutečností uváděných stěžovatelem po celou dobu řízení o udělení azylu jednoznačně vyplývá, že vlast opustil pro ekonomické problémy, které jej provázely, když nemohl delší dobu nalézt zaměstnání. Nelze také opomenout, že stěžovatel uvedl, že si chce v České republice legalizovat pobyt, že ve vlasti nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, neúčastnil se aktivně politického života, neměl problémy se státními orgány či institucemi. Nejvyšší správní soud se domnívá, že žalovaný správně rozhodl o neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu stěžovateli, přičemž se v odůvodnění svého rozhodnutí s možnou aplikací tohoto zákonného ustanovení dostatečně vypořádal, podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud přijaté závěry sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Co se týče námitky stěžovatele, že již v žádosti o azyl tvrdil, že ve Vietnamu nejsou obecně lidská práva dodržována, Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu ve věci zjistil, že předmětná žádost stěžovatele o udělení azylu takové tvrzení neobsahuje a uvedené tvrzení není ani zaznamenáno v protokolu o pohovoru k žádosti. Ostatně pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem v zemi původu neprojevená, není sama o sobě relevantním důvodem pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které

jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu